

Arrest

nr. 146 363 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 29 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 september 2012.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 5 december 2012 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 29 augustus 2012

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 september 2012.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per bode op 18 december 2012 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De verwerende partij heeft *in casu* geen administratief dossier noch een nota met opmerkingen neergelegd.

Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en betoogt dat er sprake is van het bestaan van buitengewone omstandigheden nu de bestreden beslissing de situatie van de verzoekende partij niet heeft onderzocht, geen rekening heeft gehouden met de gezins- en economische situatie, haar jarenlange verblijf in België en de integratie, merkt de Raad op dat uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. Daarenboven is het niet kennelijk onredelijk om te stellen als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene verklaart dat zij al jarenlang in België verblijft en dat zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat haar leven daar in gevaar is. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene beroept zich eveneens op het feit dat haar echtgenoot, de heer A. S., over verblijfsrecht in België beschikt, echter om in aanmerking te komen op om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie met een vreemdeling met verblijfsrecht, dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene stelt dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat de gezinscel die zij met haar echtgenoot vormt, niet mag verbroken worden en dat haar echtgenoot haar bijstand nodig heeft, gezien hij lijdt aan een chronische pulmonaire obstructieve aandoening. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat verzorging van de heer A. S. betreft: in België bieden verschillende sociale diensten thuisverpleging en hulp in het huishouden aan waarop hij een beroep kan doen in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

Wat betreft de voormelde aangevoerde elementen, stelt de Raad derhalve vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd werd, en deze motivering geenszins kennelijk onredelijk

wordt geacht. Waar verzoekende partij deze elementen in haar verzoekschrift enerzijds louter herhaalt en anderzijds zich beperkt tot loutere beweringen, doet zij geen afbreuk aan desbetreffende motivering. Op de concrete motieven van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij echter niet in. In de mate dat zij meent dat deze elementen toch buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, geeft zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad te dezen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat haar echtgenoot een onbeperkt verblijfsrecht geniet en de verzoekende partij conform artikel 10 van de vreemdelingenwet van rechtswege is toegelaten tot een verblijf en dat dit recht afhankelijk is van de voorwaarde van het bestaan van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen en de bestreden beslissing deze voorwaarde zelfs niet heeft onderzocht, dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er een aanvraag tot gezinshereniging (op grond van de artikel 10 van de vreemdelingenwet) werd ingediend. De Raad merkt tevens op dat de gemachtigde in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dient te antwoorden op de voorwaarde van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die vereist wordt in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk geantwoord op het element dat de echtgenoot van de verzoekende partij gemachtigd is tot verblijf in België en dat daaruit een verblijfsrecht voor haarzelf kan voortvloeien: er wordt namelijk overwogen dat de verzoekende partij eerst dient te voldoen aan de basisvoorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de verzoekende partij steeds een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen via de geëigende procedure.

Een schending de materiële motiveringsplicht lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont met het voorgaande betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen in casu niet het geval is. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Waar de verzoekende partij tot slot nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, artikel 23 van het "Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966" (BUPO-Verdrag) en van artikel 10 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij zich louter beperkt tot het aanvoeren van voormelde schendingen in haar verzoekschrift, zonder deze echter in concreto uit te werken, zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn gelet op artikel 39/69 van de vreemdelingenwet.

Het middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 maart 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP volhardt in de middelen van het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking."

3.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 2 maart 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET